

Pumpulipallo Tulossa on kylmä yö, Nadja sanoo, ja laittaa takkinsa ylimmän napin kiinni. Kuun sirpissä istuu Nadjan ainoa ystävä, jolle Nadja on kertonut kaikki salaisuutensa. Yölliselle taivaalle kokoontuu pehmeitä pumpulipalloja, jotka lämmittävät ja lohduttavat Nadjaa. Kun on kylmintä, kuuystävä peittelee Nadjan pumpulipalloista tehdyllä viltillä, ettei Nadjan tarvitse palella. - Olen sittenkin yksin, Nadja sanoo, ja pyyhkii nukkemaisen ohuella sormellaan ylähuulensa päälle kertynyttä kuuraa. - Haluaisin kodin lämpöön, ajatteli Nadja ja nosti sirot kasvonsa nähdäkseen, miten kepeästi pumpulipallot leikkivät taivaalla. Metsän saareketta alempana, valkoinen hanki on mustaa varjojen laaksoa. kaikki valo on ylhäältä tulevaa häikäisevää valoa. Edessä on yön kylmin hetki. Ystävä kuunsirpin sisällä kapuaa alas ja peittelee viltillä Nadjan. Vähän ennen unta, Nadja katselee vielä hetken taivaalla leikkiviä pumpulipalloja, jotka lentävät edestakaisin ja kirjoittavat taivaalle ihmisten nimiä. - Miksi minun nimeäni ei kirjoiteta taivaalle, kysyi Nadja ja lämmin kyynel uurtaa pitkin tytön kuuraista poskipäätä. Hiljaisuus on ainoa vastaus, jonka Nadja saa. Taistelu elämästä on päättymässä. "Kylmä, on niin kylmä"... Kaukaa Nadja kuulee vielä kirkonkellon äänen. Siellä on kirkko, jonne ihmiset ovat kokoontuneet laulamaan kauniita joululauluja. - Se kuuluu kaukaa, Nadja sanoo, ja avaa lasittuneet silmänsä nähdäkseen vielä kerran hänelle leikkisästi tanssivat pumpulipallot. Taivaalle, kaarevaan avaruuteen, ilmestyy Nadjan nimi. Nadja säpsähtää, jää tuijottamaan haltioituneena nimeään ja tuntee kaipaamaansa lämpöä. Kuuystävä heiluttaa iloisena kättä sirppinsä sisältä. Nadja lentää muiden tähtien joukkoon pumpulipalloksi. Kirkkoreki kulkee ohi, eikä kukaan huomaa, että kimaltavan hangen päällä on pieni nyytti. Kukaan ei huomaa, ei katso taivaalle, jonka kaarevassa kannessa tuikkii Nadjan nimi.